

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG POLITIDEPARTEMENT

Ot.prp. nr. 21

(2000-2001)

Om lov om endringer i lov 9. juni 1961
nr. 1 om skytevåpen og ammunisjon
m.v.

*Tilråding fra Justis- og politidepartementet av 24. november
2000, godkjent i statsråd samme dag.*

1 Proposisjonens hovedinnhold

1.1 Bakgrunnen for lovreguleringen

På bakgrunn av den stadig økende tendens til vold i de siste drøye tiår, og en femdobling av antall registrerte voldsforbrytelser siden 1960, fremmet Regjeringen Jagland 23. mai 1997 i Ot.prp. nr. 74 (1996-97) forslag til lov om endringer i lov av 9. juni 1961 nr. 1 om skytevåpen og ammunisjon m.v. (våpenloven). Stortinget rakk ikke å behandle lovforslaget før det ble oppløst i juni 1997 og forslaget til de samme lovendringer ble fremmet på nytt av Regjeringen Bondevik 10. oktober 1997, jf. Ot.prp. nr. 19 (1997-98) der det for alle premissene kun ble henvist til førstnevnte Ot.prp. Lovendringene vedtatt av Stortinget, jf. Innst. O. nr. 39 (1997-98) og debatten i Odelstinget 3. april 1998, var i det vesentligste i overensstemmelse med lovforslaget.

Ved Stortingets vedtak våren 1998 ble våpenloven endret på flere punkter. Dette gjaldt bl.a. straffebestemmelsen for ulovlig besittelse og bruk av skytevåpen. Også våpenlovens kontrollregler ble oppgradert, bl.a. reglene for transport av våpen på offentlig sted, samt oppbevaring av skytevåpen, herunder hjemmel for politiet til å foreta forhåndsvarslet kontroll av privat oppbevaring av skytevåpen og ammunisjon. Det ble videre vedtatt fullmaktsbestemmelser om at Kongen kan forby visse typer skytevåpen og ammunisjon til sivilt bruk, og tilsvarende fullmaktsbestemmelser om at våpendeler til skytevåpen, som tidligere falt utenfor våpenlovens virkeområde, helt eller delvis kan omfattes av våpenlovens kontrollbestemmelser.

På bakgrunn av ovennevnte lovendringer, ble forskrift av 25. januar 1963 nr. 9722 om skytevåpen, våpendeler og ammunisjon (våpenforskriften) endret med virkning fra 1. januar 2000. En vesentlig del av endringene vedrørte kravet til oppbevaring av skytevåpen og ammunisjon der man bl.a. innførte krav om våpenskap godkjent av Forsikringssselskapenes Godkjenningsnemnd (FG-godkjent våpenskap) ved oppbevaring av pistol/revolver eller hel- eller halvautomatiske skytevåpen, eller ved oppbevaring av mer enn fire rifler og/eller hagler.

Selv om det ble foretatt en gjennomgang av hele våpenloven i forbindelse med endringen våren 1998, har det i den mellomliggende tid likevel blitt reist flere spørsmål som gjør nye endringer aktuelle.

1.2 Forslag til endringer i våpenloven og formålet med endringene

---

Den overordnede målsetting for forslag til lovendringer vil være å forebygge ulovlige handlinger og ulykker ved bruk av skytevåpen. Videre må det legges opp kontrollordninger som virker betryggende samtidig som de må være hensiktsmessige og mulig å håndtere.

Ved den nye våpenloven § 27 b annet ledd ble det forbudt uten aktverdig grunn å bære skytevåpen på offentlig sted. Man er senere blitt oppmerksom på at ordlyden «bære» ikke vil fange opp situasjoner der skytevåpen for

eksempel transporteres i bil. Dette er det behov for å fange opp av forbudet gjennom en justering av lovbestemmelsen. I tillegg er det behov for å la forbudet også omfatte luft- og fjærvåpen, våpenetterligninger og tidligere skytevåpen som er gjort varig ubrukbare og som derfor ellers faller utenfor våpenlovens kontrollsystem. Å medbringe slike gjenstander på offentlig sted vil for andre skape den samme utrygghet som om det var ordinære skytevåpen.

Det foreslås også en justering av straffebestemmelsen i våpenloven § 33 for å klargjøre at også ren besittelse av skytevåpen, uten hensyn til om våpene er ervervet i sivilrettslig forstand, kan omfattes av den strengere straffebestemmelsen i § 33 første ledd annet punktum, eventuelt som grov overtredelse, jf. annet ledd.

Som fremhevet av Justisdepartementet i Ot. prp. nr. 74 (1996-97) er kontrollregler og straffebestemmelser ikke alene tilstrekkelig for å hindre ulovlig spredning og bruk av skytevåpen. På denne bakgrunn har Justisdepartementet også vurdert andre tiltak for å bedre kontrollen med skytevåpen på private hender. Justisdepartementet fremmer nå forslag om særskilt hjemmel for gjennomføring av et tidsbegrenset nasjonalt våpenamnesti og forslag om hjemmel til etablering av et sentralt våpenregister som kan føres ved hjelp av elektroniske hjelpemidler.

Justisdepartementet foreslår videre et nytt siste ledd i § 31 om at departementets myndighet etter loven kan legges til Politidirektoratet etter departementets nærmere bestemmelse. Forslaget om slik tilføyelse har ikke vært på høring. Slik høring anses ikke påkrevet i det endringen kun er en oppfølging av Stortingets vedtak om å opprette et politidirektorat.

2 Justisdepartementets høringsbrev og høringsuttalelser

2.1 Justisdepartementets høringsbrev

Ved Justisdepartementets brev datert 7. februar 2000 ble det fremmet forslag om endring av våpenloven på følgende områder:

- Endring av § 27 b om forbud mot bæring av våpen på offentlig sted
  - Presisering av bestemmelsen ved at «bæres» endres til «medbringes»
  - Forbud mot uten aktverdig grunn å medbringe luft- og fjærvåpen og våpenetterligninger på offentlig sted
- Endring av § 33 (straffebestemmelsen)
- Hjemmel for et sentralt edb-basert våpenregister der alle opplysninger unntas fra offentlighet
- Hjemmel for et tidsbegrenset nasjonalt våpenamnesti.

2.2 Høringsuttalelsene i korte trekk

Justisdepartementets høringsbrev ble sendt til følgende instanser:

- Departementene
- Riksadvokaten
- Politimestrene
- Sjefene for sentrale politiinstitusjoner
- Datatilsynet
- Barneombudet
- Det Frivillige Skyttervesen
- Norges Skytterforbund
- Norges Jeger- og Fiskerforbund
- Norges Metallsilhuett Forbund
- Norsk Svartkruttunion
- Norske Reserveoffiserers Forbund
- Norsk Forbund for Praktisk Skyting
- Norges Skiskytterforbund
- Norsk Våpenhistorisk Selskap
- Norspo A/S
- Børsemakernes Landsforbund
- Norsk Våpeneierforbund

Det har innkommet i alt 43 høringsuttalelser. Følgende instanser har avgitt uttalelse:

- Riksadvokaten
- Kriminalpolitisen
- Datatilsynet
- Barneombudet
- Utrykningspolitiet
- Politimesteren i Oslo

- Politimesteren i Asker og Bærum
- Politimesteren i Romerike
- Politimesteren i Hamar
- Politimesteren i Follo
- Politimesteren i Nord-Jarlsberg
- Politimesteren i Halden
- Politimesteren i Drammen
- Politimesteren i Notodden
- Politimesteren i Kristiansand
- Politimesteren i Haugesund
- Politimesteren i Stavanger
- Politimesteren i Trondheim
- Politimesteren i Bodø
- Politimesteren i Troms
- Politimesteren i Sør-Varanger
- Arbeids- og administrasjonsdepartementet
- Barne- og familiedepartementet
- Finansdepartementet
- Fiskeridepartementet
- Forsvarsdepartementet
- Kommunal- og regionaldepartementet
- Kirke- utdannings- og forskningsdepartementet
- Landbruksdepartementet
- Nærings- og handelsdepartementet
- Sosial- og helsedepartementet
- Utenriksdepartementet
- Norges jeger- og fiskerforbund
- Norges Metallsilhuett Forbund
- Norges Skytterforbund
- Norsk Våpenhistorisk Selskap
- Børsemakernes Landsforbund
- Norsk Våpeneierforbund

Det har også innkommet uttalelser fra Senterungdommen i Sør-Trøndelag og Scandinavian Ammunition Research Association i tillegg til uttalelser fra tre privatpersoner.

De offentlige institusjonene og de skytterorganisasjonene som er godkjent av Justisdepartementet ved at medlemsskap kan danne grunnlag for erverv av skytevåpen og ammunisjon, slutter seg i sine uttalelser i det vesentligste til Justisdepartementets endringsforslag. De øvrige private organisasjonene og de privatpersoner som har avgitt uttalelse går i mot endringsforslagene, i det vesentligste under henvisning til at bekjempelse av kriminell omgang med skytevåpen ikke bør søkes gjennomført ved å legge ytterligere belastninger på de som lovlig innehar skytevåpen og som følger lovgivningen ved bruk og oppbevaring av disse.

3 Generelle kommentarer til lovutkastet

3.1 Bæring av skytevåpen og våpenetterligninger på offentlig sted

---

3.1.1 Vurdering av begrepet «bæres»

Våpenloven § 27 b lyder:

«Skytevåpen skal under transport være tømt for ammunisjon og sikret mot at det kommer på avveie. Våpenet skal normalt være tildekket. Skytevåpen må ikke uten aktverdig grunn bæres på offentlig sted.»

På bakgrunn av signaler om at begrepet «bæres» skaper problemer i forhold til personer som medbringer skytevåpen i kjøretøyer og som påtreffes på steder der skytevåpen klart ikke bør medbringes, fremmet Justisdepartementet forslag om at § 27 b annet ledd endres ved at begrepet «bæres» erstattes med «medbringes».

Riksadvokaten uttaler bl.a.:

«Riksadvokaten gir sin tilslutning til at våpenloven § 27 b annet ledd endres fra «bæres» til «medbringes». Som fremhevet i høringsbrevet blir det da klart at bestemmelsen også rammer de tilfeller hvor skytevåpenet ligger for eksempel i hanskerommet i en bil. Det straffebelagte forbud mot å medbringe skytevåpen blir etter lovendringen videre enn det tilsvarende forbud for kniv i straffeloven § 352a. Etter riksadvokatens syn er dette både naturlig og riktig. En enkel tilgang til skytevåpen, for eksempel i bil, representerer i seg selv en latent fare. For kniv kan derimot behovet for slik oppbevaring være større, mens faren er mindre.»

De fleste høringsinstanser støtter forslaget. Politimesteren i Sør-Varanger peker særlig på forholdet til legalitetsprinsippet, og uttaler bl.a. følgende om forslaget:

«De problemer som forbudet mot å bære skytevåpen uten aktverdig grunn reiser i forhold til legalitetsprinsippet, øker etter vår oppfatning ved at man utvider straffebestemmelsens virkeområde.»

Justisdepartementet viser til at det gjennomgående er stor enighet om forbudet mot å medbringe skytevåpen uten aktverdig grunn på offentlig sted. Det forhold til legalitetsprinsippet som fremheves av politimesteren i Sør-Varanger, avviker ikke fra det som ellers gjelder ved bruk av rettslige standarder i strafferetten. Dette må finne sin løsning gjennom håndhevingspraksis og domstolsprøving. Uttrykket «aktverdig grunn» er for øvrig vel innarbeidet i lovgivningen ved at det allerede er grensesettende for når bæring av kniv eller skytevåpen på offentlige steder skal kunne rammes med straff. Formålet med endringsforslaget er å klargjøre forbudet slik at det ikke er tvil om at dette også omfatter skytevåpen som medbringes i kjøretøyer, dersom det å bære skytevåpen i den aktuelle situasjonen ellers skjer «uten aktverdig grunn». Politiet vil da ha klar hjemmel for å gripe inn i forebyggende hensikt også i de situasjonene der skytevåpen medbringes f.eks. i biler.

Justisdepartementet finner likevel at § 27 b annet ledd kan gis en enklere og klarere språklig form dersom «bæres» endres til «has med».

Justisdepartementet foreslår etter dette at våpenloven § 27 b annet ledd endres ved at «bæres» endres til «has med».

3.1.2 Forbud mot luft- og fjærvåpen, våpenetterligninger og deaktiverte skytevåpen uten aktverdig grunn på offentlig sted

Stortingsrepresentant Kristin Halvorsen stilte, i tilknytning til forbudet mot uten aktverdig grunn å bære våpen på offentlig sted, spørsmål til justisministeren i Stortingets spørretime onsdag 13. januar 1999. Spørsmålet var forankret i en undersøkelse som Oslo-politiet hadde gjort om beslaglagte våpen. Undersøkelsen viste at tenåringer ofte bar etterligninger av våpen og ikke ekte skytevåpen. Slike etterligninger er i salg i vanlige butikker og kan lett forveksles med ekte våpen av dem som utsettes for trusler.

Daværende statsråd Aud Inger Aure svarte at hun så et behov for å se nærmere på problemstillingen med våpenetterligninger.

Riksadvokaten har i brev av 20. juli 1999 til Justisdepartementet foreslått at det innføres et forbud mot å medbringe våpenetterligninger på offentlig sted. Våpenetterligninger faller i sin helhet utenfor våpenlovens virkeområde. Det vil for øvrig reise mange problemer av så vel prinsipiell som håndhevingsmessig karakter å la våpenetterligninger etc. bli omfattet av våpenlovens alminnelige kontrollsystem. På den annen side vil det å ha med våpenetterligninger på offentlige steder langt på vei skape den samme frykt og utrygghetsfølelse som bruk av ekte våpen.

De hensyn som gjør seg gjeldende for å forby at våpenetterligninger uten aktverdig grunn medbringes på offentlig sted vil i enda større grad gjelde for luft- og fjærvåpen som, i tillegg til å kunne forveksles med ordinære skytevåpen, også kan benyttes til å skade andre.

På denne bakgrunn foreslo Justisdepartementet et nytt tredje ledd i § 27 b, med følgende ordlyd:

«Bestemmelsen i annet ledd gjelder også luft- og fjærvåpen og våpenetterligninger som lett kan forveksles med skytevåpen.»

Høringsinstansene slutter seg i det vesentligste til Justisdepartementets forslag, med unntak av politimesteren i Sør-Varanger, som går i mot av prinsipielle grunner.

Kriminalpolitisen uttaler bl.a:

«I forbindelse med problematikken knyttet til våpenetterligninger mv. vil vi bemerke at det for så vidt ikke er noen ny situasjon at kriminelle truer med våpenetterligninger. Tradisjonelle eksempler er startpistoler eller plomberte våpen - i de senere år er imidlertid situasjonen på dette området blitt betydelig forverret. Politiet erfarer i økende utstrekning at forskjellige grupperinger, herunder særlig ungdomsgjenger, utstyres seg med våpenetterligninger og bruker disse til å framsette trusler mot konkurrerende gjenger eller uskyldige tredjepersoner. En del av de våpenetterligninger som er i salg i dag er meget naturtro og laget for å ligne på eksisterende skarpe våpentyper ned til minste detalj. .... Dersom denne utviklingen får fortsette kan den representere første skritt i et «våpenkappløp» som i ytterste konsekvens kan medvirke til at også skarpe skytevåpen i økende grad

får innpass i de aktuelle miljøene. Den foreslåtte lovendring vil gi politiet en formell hjemmel for å gripe inn mot personer som bringer våpenlignende gjenstander inn i gatebildet og kunne bidra til å bremse eller forhindre en videre uønsket utvikling på dette området.»

J u s t i s d e p a r t e m e n t e t slutter seg til de vurderingene som kommer til uttrykk bl.a. i høringsuttalelsen fra Kriminalpolitisen. Det viktigste formålet med bestemmelsen er, som fremhevet av Kriminalpolitisen, å gi politiet hjemmel til å gripe inn før slike gjenstander er benyttet til trusler o.l. At det vil oppstå grensetilfelle for om politiet kan eller bør gripe inn, og med det også tvil mht. om forholdet er straffbart eller ikke, gir i seg selv ikke grunn til å forkaste muligheten til å kunne gripe inn der det anses behov for dette. Som allerede nevnt vil den rettslige standard som ligger i uttrykket «uten aktverdig grunn» være grensesettende.

Riksadvokaten uttaler for øvrig bl.a. følgende om forslaget:

«Forslaget fra riksadvokaten av 20. juli 1999 inneholdt et forslag om at originale våpen som varig er gjort ubrukbare også burde omfattes av våpenloven § 27 b tredje ledd når våpenetterligninger gjør det. Denne del av forslaget er uten kommentar utelatt i departementets høringsbrev.»

Kriminalpolitisen uttaler seg på tilsvarende måte med bl.a. følgende:

«Med våpenetterligninger menes gjenstander som i form og størrelse er likt et originalvåpen, men som det ikke på noen måte kan skytes med. Slik forslaget til lovteksten lyder i departementets forslag vil den ikke ramme skytevåpen som er gjort varig ubrukbare (plomberte) etter gjeldende regler. Slike våpen er meget vanlige i kriminelle miljøer og har det samme misbrukspotensiale som våpenetterligninger. Lovteksten bør derfor også ramme slike.»

J u s t i s d e p a r t e m e n t e t slutter seg til at også skytevåpen som er gjort varig ubrukbare, jf. våpenloven § 1 annet ledd, må omfattes av nytt tredje ledd i § 27 b. Det vil ikke gi noen mening å ha forbud mot uten aktverdig grunn å ha med våpenetterligninger på offentlig sted, samtidig som et slikt forbud ikke omfatter tidligere originale skytevåpen som er gjort varig ubrukbare, men hvor dette ikke kan oppdages ved bare å betrakte våpenet.

En høringsinstans har for øvrig foreslått at et forbud mot bæring av våpenetterligninger o.l. vurderes regulert i straffeloven, evt. i tilknytning til eksisterende knivforbud.

J u s t i s d e p a r t e m e n t e t legger vekt på at det foreslåtte forbudet er nært knyttet opp til forbudet mot uten aktverdig grunn å medbringe skytevåpen på offentlig sted. Det vil derfor fremstå som mest praktisk å la det foreslåtte tredje ledd ikke bare omfatte luft- og fjærvåpen, men også våpenetterligninger og våpen som er gjort varig ubrukbare. J u s t i s d e p a r t e m e n t e t mener for øvrig at det er hensiktsmessig - og gir best sammenheng - at forbudet mot å ha med våpenetterligninger m.v. inntas i våpenloven.

J u s t i s d e p a r t e m e n t e t foreslår etter dette at våpenloven § 27 b gis følgende ordlyd:

«Skytevåpen skal under transport være tømt for ammunisjon og sikret mot at det kommer på avveie. Våpenet skal normalt være tildekket. Skytevåpen må ikke uten aktverdig grunn *has med* på offentlig sted.

Bestemmelsen i annet ledd gjelder også luft- og fjærvåpen, våpenetterligninger som lett kan forveksles med skytevåpen, og skytevåpen som etter § 1 annet ledd er gjort varig ubrukbart.»

3.2 Våpenloven § 33 (straffebestemmelsen)

Ved siste endring av våpenloven ble våpenloven § 33 (straffebestemmelsen) gitt følgende ordlyd:

«Den som forsettlig eller grovt uaktsomt overtrer bestemmelser gitt i eller i medhold av denne lov, straffes med bøter eller fengsel i inntil 3 måneder, hvis ikke overtredelsen rammes av et strengere straffebud. Gjelder overtredelsen § 27 b annet ledd eller ulovlig innføring, avhendelse eller erverv av skytevåpen eller ammunisjon, kan bøter eller fengsel i inntil 2 år anvendes.

Er overtredelse som nevnt i første ledd annet punktum grov, kan bøter eller fengsel i inntil 4 år anvendes. Ved avgjørelsen av om overtredelsen er grov, skal det særlig legges vekt på hva slags og hvor mange våpen overtredelsen gjelder eller om handlingen av andre grunner er av særlig farlig eller samfunnsskadelig art.

Medvirkning straffes på samme måte.»

Det fremgår av Ot. prp. nr. 74 (1996-97) at bestemmelsen om grov overtredelse i annet ledd i første rekke vil ramme den profesjonelle og organiserte innførsel og omsetning av skytevåpen. Her uttales også at bestemmelsen bl.a. vil kunne være aktuell i forbindelse med oppbevaring av f.eks. farlige sprengvåpen i kriminelle miljøer. Riksadvokaten har imidlertid i sitt påtaledirektiv datert 18. desember 1998 bl.a. uttalt at det etter hans syn vanskelig lar seg forene med lovens ordlyd at oppbevaring av våpen alene skal anses som grov overtredelse. Våpenloven § 33 annet ledd viser bare til de overtredelser som er nevnt i bestemmelsens første ledd annet punktum, og der er oppbevaring ikke nevnt. Det er derfor antatt at oppbevaring av våpen bare rammes av første ledd første punktum, mao. er å anse som en formalovertredelse.

Begrepet «oppbevaring» er i Ot. prp. nr. 74 (1996-97) benyttet synonymt med begrepet «besittelse» for så vidt gjelder motivene til § 33, mens begrepet «oppbevaring» ellers i motivene er relatert til den tekniske oppbevaringsmåten.

Justisdepartementet foreslo derfor i sitt høringsbrev at begrepet «besittelse» inntas i § 33 første ledd annet punktum for å klargjøre bestemmelsen. § 33 første ledd ble på denne bakgrunn foreslått gitt følgende ordlyd:

«Den som forsettlig eller grovt uaktsomt overtrer bestemmelser gitt i eller i medhold av denne lov, straffes med bøter eller fengsel i inntil 3 måneder, hvis ikke overtredelsen rammes av et strengere straffebud. Gjelder overtredelsen § 27 b annet ledd eller ulovlig innføring, avhendelse, erverv *eller besittelse* av skytevåpen eller ammunisjon, kan bøter eller fengsel i inntil 2 år anvendes.»

De aller fleste høringsinstansene, herunder riksadvokaten, Kriminalpolitisen og de politimestere som har avgitt uttalelse, slutter seg til forslaget.

J u s t i s d e p a r t e m e n t e t forutsetter at endringen ikke vil få noen betydning for de som er i besittelse av våpen på bakgrunn av arv, jf. det som

er uttalt i Ot.prp. nr. 74 (1996-97) pkt. 7.8, side 28 annen spalte, om erverv av våpen gjennom arv, men hvor registreringsplikten ikke er overholdt.

Justisdepartementet understreker at forslaget innebærer at overtredelse av det foreslåtte forbudet mot uten aktverdig grunn å ha med på offentlig sted luft- eller fjærvåpen, våpenetterligninger eller skytevåpen som er gjort varig ubrukbare kommer inn under § 33 første ledd første punktum, mao. kan straffes med bøter eller fengsel i inntil 3 måneder.

Justisdepartementet foreslår etter dette at våpenloven § 33 første ledd annet punktum endres i overensstemmelse med det som er foreslått i Justisdepartementets høringsbrev.

3.3 Hjemmel til å opprette et sentralt edb-basert våpenregister

---

Justisdepartementet har iverksatt tiltak for å få vurdert utvikling og etablering av et sentralt våpenregister, eventuelt basert på edb-programmet til dagens lokale våpenregistre «Kuler og Krutt» som er innført i samtlige politidistrikter. Hjemmelen for dagens lokale edb-baserte registre er konsesjon fra Datatilsynet. Også et sentralt register kan baseres på konsesjon fra Datatilsynet. Forslaget om en særskilt hjemmel i våpenloven til opprettelse av et sentralt databasert våpenregister, har sin vesentligste årsak i behovet for å kunne ta inn en bestemmelse om at opplysninger inntatt i våpenregisteret er unntatt fra offentlighet.

Alle opplysninger i de lokale våpenregistrene er i dag undergitt offentlighet. Det kan ikke begjæres innsyn i registeret som sådant, men enhver kan kontakte det lokale politidistrikt og få opplyst hvilke våpen navngitte personer har registrert. Justisdepartementet ser en klar fare i dette ved at opplysningene skal kunne benyttes til å gjennomføre straffbare handlinger, som f.eks. bestillingstyverier.

Datatilsynet har for øvrig anført bl.a. følgende om denne innsynsretten i brev av 6. mai 1998 til Justisdepartementet:

«Datatilsynet har mottatt flere kommentarer om samme forhold fra publikum, som ser med stor bekymring på at denne type registre er tilgjengelige for allmennheten.»

Justisdepartementet foreslo på denne bakgrunn at våpenloven § 31 gis en tilføyelse til første ledd med følgende ordlyd:

«Kongen kan gi nærmere forskrifter til gjennomføring og utfylling av reglene i denne lov, herunder om et sentralt databasert våpenregister. Alle opplysninger i et slikt sentralt databasert våpenregister er unntatt fra offentlighet.

De fleste høringsinstansene, herunder riksadvokaten og de av politimestrene som har uttalt seg, slutter seg i det vesentligste til forslaget.

Datatilsynet uttaler bl.a:

«I høringsbrevet er det foreslått at det skal opprettes et sentralt våpenregister med hjemmel i våpenloven. Dette innebærer to ting: (1) De lokale våpenregistrene skal nå sentraliseres i ett register. (2) Våpenregisteret skal få hjemmel i lov, noe som gir mulighet til å unnta registeret fra offentlighetsloven. Datatilsynet synes det er bra at dette tas opp i lovs form slik at det blir undergitt politisk behandling. Det er

imidlertid bare spørsmål om hjemmelsgrunnlaget og offentlighetsloven som berøres i høringsbrevet. At våpenregisteret skal være ett sentralt register tas for gitt.

Etter vårt syn bør også sentraliseringen av våpenregisteret problematiseres slik at det gjøres klart at også dette er et valg politikerne må ta stilling til.

Sentralisering av våpenregistrene

Sentraliseringsspørsmålet ble utredet av en arbeidsgruppe. Den konkluderte med at en sentralisert løsning ville være den beste løsningen. Men så vidt vi kan se, tar innstillingen fra gruppen bare for seg ulempene ved lokale registre og fordelene ved en sentral løsning; hvilke ulemper et sentralt register kan medføre, er ikke problematisert. Ett av spørsmålene som kan reises er om et sentralt register vil være mer sårbart enn en løsning med lokale registre. Et sentralt register kan innebære en større risiko ved at mye mer informasjon er samlet på ett sted. Dette må blant annet vurderes i forhold til departementets beredskapsplaner.

Datatilsynet ber derfor om at det blir gått igjennom hvilke ulemper et sentralt register vil ha sammenlignet med lokale, slik at valget mellom dem kan bli tatt etter en reell avveining av fordeler og ulemper ved de to alternativene.

Unntak fra konsesjonsplikten i personregisterloven § 9

Det er meningen at lovhjemmelen skal gjøre det overflødig med konsesjon fra Datatilsynet. Etter vårt syn bør dette komme klarere frem i ordlyden. Grunnen til det er at bestemmelsen i personregisterloven § 41, hvor det er bestemt at konsesjonsplikten etter § 9, ikke gjelder for personregistre i organ for stat eller kommune som er «*opprettet ved egen lov*». I uttrykket «opprettet ved egen lov» ligger det at det må gå klart frem av selve loven at det skal opprettes et personregister. Selv om dette ikke er bindende for senere lovgivning, bør man ikke ha en ordlyd som kan skape unødvendig tvil. Datatilsynet forslår følgende ordlyd:

«Kongen kan bestemme at det skal opprettes et sentralt våpenregister og fastsette regler for føringen av dette.»»

J u s t i s d e p a r t e m e n t e t viser til at spørsmålet om opprettelse av et sentralt edb-basert våpenregister, i tillegg til å ha vært nevnt i de siste budsjettproposisjonene, var omtalt i Ot.prp. nr. 74 (1996-97)

I Innst. O. nr. 39 (1997-98) uttaler Justiskomiteen bl.a. følgende under punkt 4.6 Våpenamnesti:

«Komiteen viser til at det i proposisjonen oppgis at det anslagsvis finnes 500-600.000 uregistrerte hagler og et ukjent antall andre uregistrerte våpen i landet og er enig i det ønskelige i å få disse våpnene registrert. Komiteen har merket seg at departementet anser etablering av et sentralt, databasert våpenregister som en forutsetning for en slik etterregistrering. Komiteen vil derfor gi sin tilslutning til å opprette et sentralt, databasert register, men understreker at retningslinjene for et slikt register må forhindre misbruk av registeret. Komiteen forutsetter at disse retningslinjene blir forelagt Stortinget på en egnet måte før de iverksettes.»

J u s t i s d e p a r t e m e n t e t påpeker på nytt at et sentralt edb-basert våpenregister vil være av vesentlig betydning for å kunne gjennomføre bedre kontrollrutiner i en rekke relasjoner bl.a. der vedkommende på grunn av flytting har våpen registrert i et annet politidistrikt, ved kontroll med

våpen tilhørende dødsboer, og tilbakekalling av våpenkort grunnet alvorlig sinnslidelse eller kriminalitet osv. Sentralt våpenregister vil også i betydelig grad lette politiets etterforskningsarbeid, f.eks. ved å finne frem til våpen benyttet til straffbare handlinger.

J u s t i s d e p a r t e m e n t e t slutter seg til Datatilsynet om viktigheten av at fordelene med et sentralt edb-basert våpenregister må overstige de ulemper som måtte medfølge på grunn av større sårbarhet når dataene blir samlet. Dette er imidlertid et spørsmål som man i første rekke må være bevisst på ved valg av tekniske løsninger slik at sikkerheten blir tilstrekkelig ivaretatt.

J u s t i s d e p a r t e m e n t e t slutter seg ellers til Datatilsynet om formulering av bestemmelsen slik at det ikke skapes tvil mht. formuleringen «opprettet ved egen lov» i personregisterloven § 41, jf. § 9.

Riksadvokaten uttaler bl.a:

«På et punkt er det likevel påkrevet med en nærmere klargjøring av den foreslåtte bestemmelse i våpenloven § 31 første ledd, annet punktum. I utkastet lyder bestemmelsen:

«Alle opplysninger i et slikt sentralt databasert våpenregister er unntatt fra offentlighet.»

Med utgangspunkt i forarbeidene og ordlyden fremgår det ikke klart hvilken rettslig karakter bestemmelsen har. Det er tre muligheter:

- Opplysningene i et sentralt EDB-basert våpenregister faller utenfor offentlighetslovens anvendelsesområde, slik tilfellet er for saker som behandles etter rettergangslovene, jf. offentlighetsloven § 1 tredje ledd.
- Det er mest nærliggende å forstå den foreslåtte bestemmelse slik at den er av samme slag som offentlighetsloven § 5a første ledd: Opplysningene omfattes i prinsippet her av offentlighetsloven, men skal - uten mulighet for meroffentlighet - ikke gjøres offentlige.
- Den tredje mulige forståelse er at det alltid skal være adgang til å unnta opplysningene fra offentlighet, men at det også skal være mulig å gi innsyn for eksempel til massemedia når det er saklig grunn til dette.

Det bør i forarbeidene klargjøres hvilke av disse alternativene en har tatt sikte på med bestemmelsen.»

J u s t i s d e p a r t e m e n t e t slutter seg til riksadvokaten om betydningen av en klargjøring av bestemmelsen. Da det vil kunne oppstå situasjoner der det foreligger saklig grunn til å offentliggjøre opplysninger fra våpenregisteret uten at vesentlige interesser blir skadelidende, vil det være uheldig om loven skal sperre for at dette blir gjort. J u s t i s d e p a r t e m e n t e t går derfor inn for at det alltid skal være adgang til å unnta opplysningene fra offentlighet, men at det også skal være mulig å gi innsyn når det er saklig grunn til det.

J u s t i s d e p a r t e m e n t e t foreslår etter dette at hjemmelen tas inn i våpenloven § 31 i et nytt fjerde ledd. Ut i fra oppbyggingen av § 31 for øvrig, der den generelle hjemmelen i første ledd følges opp av mer presise og avgrensede forskriftshjemler i egne ledd, foreslås hjemmelen tatt inn i et nytt

fjerde ledd. Da uttrykket «databasert» som regel betyr at det skal brukes elektroniske hjelpemidler, men også kan bety at det er data, dvs. tekniske brokker med informasjon som skal registeres, foreslås at «databasert» tas ut og at bestemmelsen gis følgende ordlyd:

«Kongen kan bestemme at det skal opprettes et sentralt våpenregister og fastsette regler for føringen av dette, herunder at registeret skal føres ved hjelp av elektroniske hjelpemidler. Alle opplysninger i et slikt sentralt databasert våpenregister kan unntas fra offentlighet.»

3.4 Hjemmel for et tidsbegrenset nasjonalt våpenamnesti

På bakgrunn av at det i de senere årene har vært en økende tendens til bruk av skytevåpen i forbindelse med voldskriminalitet i Norge og at det har vært grunn til å tro at det foreligger et relativt stort antall uregistrerte våpen i Norge, har spørsmålet om å gjennomføre en amnestiordning tvunget seg frem. På denne bakgrunn nedsatte Justisdepartementet høsten 1995 Våpenlovutvalget som 1. juni 1996 avga delinnstilling 1: Skisse til et nasjonalt, tidsbegrenset våpenamnesti.

Hovedformålet med å gjennomføre et våpenamnesti bør være å få større oversikt og kontroll over sivile skytevåpen i privat eie. Det er ikke realistisk å forvente en vesentlig reduksjon av antall skytevåpen i kriminelle miljøer.

Med utgangspunkt i mandatet vurderte utvalget tre ulike formål med et våpenamnesti:

- redusere antall våpen i kriminelle miljøer
- redusere antall våpen i samfunnet
- øke kontrollen med skytevåpen i privat eie.

Ved valg av amnestiordning, har utvalget lagt vekt på hva slags type amnesti som best vil oppfylle formålene.

Utvalget foreslo enstemmig et innleveringsamnesti med mulighet for etterregistrering av uregistrerte registreringspliktige våpen. Samtidig ble det foreslått en registreringsplikt for hagler lovlig ervervet før 1. oktober 1990. For å oppnå et best mulig resultat for så vidt gjelder registrering i amnestiperioden, mener utvalget at registreringen bør være gebyrfri og at det bør lempes noe på våpenlovens krav til behovsgrunner «eller annen rimelig grunn for å ha skytevåpen». Særlig gjelder dette der arv og affeksjonsverdi anføres som grunnlag.

Utvalgets innstilling var på høring i forbindelse med de endringer i våpenloven som Stortinget vedtok våren 1998. Høringsinstansene sluttet seg i det vesentligste til utvalgets forslag om et innleveringsamnesti med mulighet for etterregistrering av skytevåpen.

I Ot. prp. nr. 74 (1996-97) la Justisdepartementet til grunn at det ikke er behov for egen lovhjemmel for å gjennomføre et innleveringsamnesti med muligheter for etterregistrering av registreringspliktige våpen. Det ble vist til utvalgets vurdering om at det vil være tilstrekkelig med et påtaledirektiv fra riksadvokaten om at overtredelse av våpenlovens bestemmelser, når det gjelder manglende registrering, ikke skal forfølges strafferettslig.

I innst. O. nr. 39 (1997-98) uttaler en enstemmig justiskomite:

«Komiteen slutter seg til et innleveringsamnesti med mulighet for etterregistrering av våpen. For å sikre et best mulig resultat mht. registrering i amnestiperioden, bør det lempes noe på våpenlovens krav til behovsgrunner slik at f.eks. arv og affeksjonsverdi som grunnlag blir omfattet. Komiteen antar videre at amnestiet bør få betydelig løpetid. Komiteen ber departementet vurdere om etterregistreringen bør være kostnadsfri.»

På denne bakgrunn tok Justisdepartementet i brev av 11. september 1997 opp med riksadvokaten spørsmålet om muligheten til å gjennomføre et tidsbegrenset nasjonalt amnesti hjemlet i et påtaledirektiv fra riksadvokaten.

I brev av 18. mai 1998 svarte riksadvokaten at han «er av den oppfatning at et slikt våpenamnesti må og bør ha hjemmel i lov».

For å skaffe erfaring med gjennomføring av et nasjonalt våpenamnesti gjennomførte Justisdepartementet et prøveprosjekt med våpenamnesti i fire politidistrikter, i perioden januar til juni 2000. Prosjektene tok utgangspunkt i en kartlegging over forekomsten av våpen, herunder uregistrerte hagler, som ble gjennomført høsten 1998 til våren 1999. Erfaringene fra prøveprosjektene bekrefter opplysningene som fremkom i kartleggingen om at det er et relativt betydelig antall uregistrerte våpen i privat eie. I løpet av prøveperioden ble det i de fire distriktene innlevert/anmodet om registrering av totalt 5.692 skytevåpen, hvorav bl.a. 3.884 uregistrerte hagler, 1.378 rifler, 39 kombivåpen, 224 revolvere/pistoler og 23 automatvåpen. Dersom eierne av de nevnte 5.692 våpen utgjør et representativt utvalg av den øvrige del av befolkningen, ville det på landsbasis i løpet av prøveprosjektet ha fremkommet i overkant av 250.000 våpen.

Foruten uregistrerte hagler, omfattet våpnene dels våpen fra siste verdenskrig, dels våpen som var arvet, men hvor registreringsplikten ikke var overholdt, og dels våpen som var kjøpt uten politiets samtykke.

Prosjektet bekreftet at de våpen som fremkom der eieren ønsket etterregistrering, stort sett begrenset seg til de tilfelle der eieren følte seg rimelig trygg på at samtykke til etterregistrering ville bli gitt.

Kun ca. 1 % av de våpen som ble levert for etterregistrering eller annen forføyning var stjålet.

Justisdepartementet foreslo i sitt høringsbrev en ny § 33 a med følgende ordlyd:

«Kongen kan bestemme at overtredelser av lovens § 7 første ledd, § 8 første ledd første punktum og § 13 første ledd første punktum ikke skal forfølges strafferettslig dersom den som har foretatt overtredelsen gir underretning til politiet om overtredelsen i løpet av et nærmere angitt tidsrom fastsatt av Kongen.»

Høringsinstansene slutter seg i det vesentligste til forslaget om ny § 33 a.

Politimesteren i Oslo uttaler bl.a:

«Oslo politidistrikt støtter forslaget om innføring av en hjemmel for et tidsbegrenset nasjonalt våpenamnesti, i form av et innleveringsamnesti med mulighet for etterregistrering av uregistrerte våpen.

Våpenlovutvalgets delinnstilling nr. 1 pkt. 4.2.1. beskriver innleveringsamnesti som en ordning som innebærer at man har anledning til å innlevere sine uregistrerte våpen til politidistriktets politimyndighet,

uten å risikere noen form for påtale eller straff for å ha overtrådt våpenlovens bestemmelser om plikt til registrering.

På bakgrunn av den foreslåtte tekst: «*gir politiet underretning*», kan det synes noe uklart om den foreslåtte § 33 a gir hjemmel for et innleveringsamnesti.»

J u s t i s d e p a r t e m e n t e t understreker at den foreslåtte lovtekst ikke er ment å sperre for anonym innlevering av skytevåpen. Anonym innlevering vil tvert i mot kunne være et viktig element i forbindelse med et amnesti. Alternativet til anonym innlevering vil ellers kunne være at innehaveren kvitter seg med våpenet ved f.eks. å kaste dette. Dette vil klart være en mindre betryggende løsning sett fra et kontrollsynspunkt. Formuleringen «*gir politiet underretning*» tar sikte på å avgrense amnestiet mot de tilfelle der politiet får kjennskap til våpenet uten at eieren har tatt initiativ til dette. En eier av ulovlig våpen vil således i amnestiperioden ikke kunne påberope seg amnestiet dersom politiet kommer over det ulovlige våpen f. eks. i forbindelse med ransaking eller under åstedsgranskning i anledning innbrudd hos eieren.

Politimesteren i Haugesund uttaler bl.a:

«Formålet med, og gjennomføring av tidsbegrenset nasjonalt våpenamnesti støttes. Etter gjennomført våpenamnesti vil man nok sitte igjen med betydelige mørketall for så vidt gjelder uregistrerte skytevåpen. Jeg lufter herved tanken om det bør være mulig for politiet etter skjønn å foreta etterregistrering av uregistrerte våpen også etter utløpet av våpenamnestiet. Trussel om straff for ulovlig besittelse av våpen vil ellers avholde vanligvis lovlydige mennesker i å oppsøke politiet med formål «å få papirene i orden» vedrørende sitt gamle våpen.»

J u s t i s d e p a r t e m e n t e t fastholder at et nasjonalt våpenamnesti bør være tidsbegrenset. Dersom det formelle amnestiet skal være tidsbestemt, vil mange eiere av ulovlige våpen lett overfor seg selv kunne finne stadig nye grunner for å utsette innlevering. Det er derfor formålstjenlig med det press som ligger i at amnestiet går over en kortere periode. Dette forhindrer likevel ikke at politiet etter eget skjønn foretar etterregistrering av uregistrerte våpen også utenfor amnestiperioden. J u s t i s d e p a r t e m e n t e t er kjent med at en rekke politidistrikter etter skjønn har foretatt etterregistrering av uregistrerte registreringspliktige skytevåpen når våpeneieren på eget initiativ har oppsøkt politiet med våpenet. Det vil være anledning til en tilsvarende praksis også etter at amnestiperioden har utløpt.

Politimesteren i Trondheim uttaler bl.a:

«Dersom målsettingen er å redusere antallet våpen i kriminelle miljøer, kan skuffelsen over resultatet bli stor. Vi ser ikke bort fra muligheten for at det opplegget som nå foreslås, kan bidra til det motsatte, nemlig et økende antall våpen i de kriminelle miljøene. Et innleveringsamnesti, slik forslaget er fremsatt, vil kunne føre til at innehavere av uregistrerte våpen stilles overfor et valg. De kan benytte seg av muligheten i amnestiet, levere fra seg våpenet og slippe straff. Eller de kan velge den andre muligheten, som ikke er nevnt i høringsforslaget, nemlig å selge våpenet inn i et kriminelt miljø. Da blir innehaveren ikke bare kvitt våpenet, men han får også penger for det. Altså en for ham åpenbart bedre løsning enn innlevering. At «vanlige folk» selger slike våpen til det kriminelle miljøet, vet vi. Vår erfaring bygger på kunnskap om hvordan personer i det kriminelle MC-miljøet blir tilbudt skytevåpen.

Vi er av den oppfatning at en amnestiordning i form av fri registrering av hittil ikke-registrerte våpen vil være en løsning som gir det beste resultatet totalt sett. Man får en bedre kontroll med antall våpen i samfunnet, samtidig som at man på sikt vil oppnå en bedre kontroll med hvor de enkelte våpen tar veien senere. Det vil bl.a. bli vanskelig å selge registrerte våpen til kriminelle miljøer. Skal denne ordningen ha en forventet effekt, må registreringen bli gebyrfri.»

J u s t i s d e p a r t e m e n t e t kan vanskelig se at et tidsbegrenset nasjonalt våpenamnesti vil kunne øke faren for at uregistrerte registreringspliktige våpen selges fra «vanlige mennesker» til kriminelle miljøer. En slik fare vil alltid være til stede, uten at dette kan sees å ha noen sammenheng med om det er et tidsbegrenset nasjonalt våpenamnesti.

Erfaringene fra pilotprosjektene nevnt foran vil danne grunnlag for J u s t i s d e p a r t e m e n t e t s videre arbeid med planleggingen av et nasjonalt tidsbegrenset våpenamnesti. Dette gjelder bl.a. spørsmål om kriteriene for etterregistrering, spesielt med sikte på kravene til behov, og tillatelse til å inneha våpen på grunnlag av arv og affeksjon, hva slags type våpen som skal kunne etterregistreres, om dette også skal omfatte f.eks. helautomatiske våpen som ellers i utgangspunktet er forbudt, om det skal betales gebyr ved etterregistrering osv. Disse spørsmål vil bli vurdert av Justisdepartementet ved planleggingen av amnestiet.

J u s t i s d e p a r t e m e n t e t anser det for å være av vesentlig betydning at et tidsbegrenset nasjonalt våpenamnesti i tillegg til å inneholde mulighet til innlevering, enten innleveringen er anonym eller ikke, også inneholder elementer som salg/omsetning, og mulighet for plombering av våpen. Ved å ha et apparat for salg/omsetning vil man etterkomme et behov for de av våpeneierne som ønsker å nyttiggjøre seg våpenets verdi, også der vedkommende ikke er interessert i å få våpenet registrert på seg, eller ikke fyller kravene. Dette vil således gi ytterligere motivasjon for å få våpenet «legalisert». Det er videre viktig å ha et apparat for de som ikke vil få anledning til å beholde våpenet i funksjonell stand, til å kunne få dette gjort varig ubrukbart (plombert).

Justisdepartementet viste ellers i høringsbrevet til at det har vært forutsatt at det i forbindelse med et våpenamnesti skal legges opp til etterregistrering av hagler lovlig ervervet før 1. oktober 1990. En slik etterregistrering kan fastsettes ved endring av forskrift datert 24. august 1990 nr. 688 fastsatt i medhold av våpenloven, og forutsetter således ingen lovendring. Det ble i høringsbrevet videre forutsatt at en slik forskriftsendring ikke bør foretas/iverksettes før det er etablert et sentralt databasert våpenregister.

J u s t i s d e p a r t e m e n t e t fastholder etter dette forslaget. Bestemmelsen bør imidlertid inntas i ny § 34, og J u s t i s d e p a r t e m e n t e t foreslår at begrepet «foretatt» erstattes med det mer vanlige begrepet «begått»:

«Kongen kan bestemme at overtredelser av lovens § 7 første ledd, § 8 første ledd første punktum og § 13 første ledd første punktum ikke skal følges strafferettslig dersom den som har begått overtredelsen, gir underretning til politiet om overtredelsen i løpet av et nærmere angitt tidsrom fastsatt av Kongen.»

3.5 Delegasjon av departementets myndighet etter loven

Våpenloven gir i flere forskjellige bestemmelser departementet myndighet til å treffe vedtak i henhold til loven. Dette gjelder så vel enkeltvedtak som forskrifter. Som følge av Stortingets beslutning om å opprette et politidirektorat, er det aktuelt å legge en del av departementets myndighet etter våpenloven til direktoratet. **J u s t i s d e p a r t e m e n t e t** foreslår derfor et nytt siste ledd i § 31 med følgende ordlyd:

«Departementets myndighet etter loven her kan legges til Politidirektoratet. Departementet bestemmer hvilken myndighet og hvilke oppgaver som skal legges til Politidirektoratet.»

3.6 Økonomiske og administrative konsekvenser

Hverken endringen av § 27 b om forbud mot å ha med våpenetterligninger mv. på offentlig sted, eller endringen av straffebestemmelsen vil ha vesentlige økonomiske eller administrative konsekvenser.

Utvikling og etablering av et sentralt edb-basert våpenregister og gjennomføring av et nasjonalt våpenamnesti vil begge medføre relativt store økonomiske utgifter. Ut i fra foreløpige anslag vil utgiftene til å utvikle og etablere et sentralt våpenregister beløpe seg til ca. kr. 8.000.000. Utgiftene til å gjennomføre et tidsbegrenset nasjonalt våpenamnesti er anslått til ca. kr. 10.000.000. Utgifter til etterregistrering av hagler vil komme i tillegg og er anslått til ca. kr. 6.000.000.

Dette er således spørsmål som på ordinær måte vil bli tatt opp i budsjett-sammenheng.

4 Merknader til de enkelte bestemmelser

Til § 27 b annet ledd:

Formuleringen «has med» er et videre begrep enn det nåværende «bæres» og klargjør at det ikke er påkrevet at vedkommende har våpenet på seg. Også de tilfelle der våpenet medbringes i kjøretøyer vil bli omfattet av forbudet. Det ligger ingen forutsetning i begrepet «has med» at våpenet er lett tilgjengelig for den potensielle brukeren. Begrensningen vil her ligge i kravet om «offentlig sted» og at det ikke foreligger «aktverdig grunn».

Til § 27 b nytt tredje ledd:

Bestemmelsen tar sikte på å ramme den uønskede bruk av luft- og fjærvåpen eller gjenstander som lett kan forveksles med ordinære skytevåpen, enten disse er rene modeller eller plomberte skytevåpen. Det må derfor foretas en temmelig streng fortolkning av bestemmelsen slik at forbudet ikke rammer den som har en rimelig grunn til å ha med slike gjenstander.

Forbudet vil også ramme våpenetterligninger som måtte være omgjort på en slik måte at de kan benyttes til å skyte ut gjenstander, selv om dette er gjort på en slik måte at de ikke kommer inn under definisjonen av skytevåpen i våpenloven § 1.

Til § 31 nytt fjerde ledd første punktum:

Bestemmelsen gir Kongen hjemmel til å opprette et sentralt edb-basert våpenregister, slik at konsesjon fra Datatilsynet etter personregisterloven § 41, jf. § 9 ikke er påkrevet.

Til § 31 nytt fjerde ledd andre punktum:

Det vil alltid være adgang til å unnta opplysninger i det sentrale edb-baserte våpenregisteret fra offentlighet, og det forutsettes at dette blir hovedregelen. Det vil likevel være adgang til å gi innsyn i registeret der det er saklig grunn til dette uten at vesentlige grunner taler i mot.

Til § 31 nytt femte ledd:

Bestemmelsen gir departementet en uttrykkelig hjemmel til å delegere hele eller deler av sin myndighet etter loven til Politidirektoratet.

Til § 33 første ledd annet punktum:

Begrepet «besittelse» tar sikte på å ramme de tilfelle der det oppbevares ulovlige våpen uten at våpnene er ervervet i sivilrettslig forstand. For så vidt gjelder spørsmålet om forholdet rammes av annet eller første ledd, vises til det som er uttalt om § 33 i Ot. prp. nr. 74 (1996-97) og Innst. O. nr. 39 (1997-98).

Til ny § 34:

Bestemmelsen gir Kongen fullmakt til å bestemme at det skal gjennomføres et tidsbegrenset nasjonalt våpenamnesti. Dersom et slikt amnesti blir gjennomført, vil bestemmelsen også senere hjemle fastsettelse av nye tidsbegrensede amnestier.

Formuleringen «gir underretning til politiet» vil avgrense amnestiet mot de tilfelle der politiet kommer over ulovlige våpen uten at dette skjer på eierens initiativ.

Justis- og politidepartementet

t i l r å r :

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om lov om endringer i lov 9. juni 1961 nr. 1 om skytevåpen og ammunisjon m.v.

Vi HARALD, Norges Konge,

s t a d f e s t e r:

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak til lov om endringer i lov 9. juni 1961 nr. 1 om skytevåpen og ammunisjon m.v. i samsvar med et vedlagt forslag.

Forslag til lov om endringer i lov 9. juni 1961 nr. 1 om skytevåpen og ammunisjon m.v.

I

I lov 9. juni 1961 nr. 1 om skytevåpen og ammunisjon m.v. gjøres følgende endringer:

§ 27 b annet og nytt tredje ledd skal lyde:

Skytevåpen må ikke uten aktverdig grunn *has med* på offentlig sted.

Bestemmelsen i annet ledd gjelder også luft- og fjærvåpen, våpenetterligninger som lett kan forveksles med skytevåpen, og skytevåpen som etter § 1 annet ledd er gjort varig ubrukbart.

§ 31 nytt fjerde skal lyde:

Kongen kan bestemme at det skal opprettes et sentralt våpenregister og fastsette regler for føringen av dette, herunder at registeret skal føres ved hjelp av elektroniske hjelpemidler. Alle opplysninger i et slikt sentralt databasert våpenregister kan unntas fra offentlighet.

§ 31 nytt femte ledd skal lyde:

Departementets myndighet etter loven her kan legges til Politidirektoratet. Departementet bestemmer hvilken myndighet og hvilke oppgaver som skal legges til Politidirektoratet.

§ 33 første ledd skal lyde:

Den som forsettlig eller grovt uaktsomt overtrer bestemmelser gitt i eller i medhold av denne lov, straffes med bøter eller fengsel i inntil 3 måneder, hvis ikke overtredelsen rammes av et strengere straffebud. Gjelder overtredelsen § 27 b annet ledd eller ulovlig innføring, avhendelse, erverv *eller besittelse* av skytevåpen eller ammunisjon, kan bøter eller fengsel i inntil 2 år anvendes.

Ny § 34 skal lyde:

Kongen kan bestemme at overtredelser av lovens § 7 første ledd, § 8 første ledd første punktum og § 13 første ledd første punktum ikke skal forfølges straffrettslig dersom den som har begått overtredelsen, gir underretning til politiet om overtredelsen i løpet av et nærmere angitt tidsrom fastsatt av Kongen.

II

Endringene trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

Vedlegg 1**Lov om skytevåpen og ammunisjon m.v. av 9. juni
1961 nr. 1**

Kapittel I. Innledende bestemmelser

§ 1

Med skytevåpen forstås i denne lov:

- a) våpen som med ladning av krutt eller annet drivmiddel, eller ved en mekanisk innretning kan skyte ut kuler, hagl eller andre prosjektiler,
- b) våpen eller apparater for utskyting eller utsending av sprengladninger, gass, signallys, raketter e.l. (herunder flammekastere).
- c) våpenimitasjoner o.l. som forholdsvis lett kan gjøres om slik at skarp ammunisjon kan avfyres.

Et våpen anses likevel ikke som skytevåpen dersom det er gjort varig ubrukbart. Det samme gjelder dersom våpenet på grunn av alder eller konstruksjon ikke kan brukes som skytevåpen og heller ikke forholdsvis lett kan utbedres eller gjøres om slik at det kan brukes til å skyte med.

§ 2

Med deler av skytevåpen (våpendeler) forstås i denne lov låskasser og piper. Innstikningspiper ansees dog bare som deler for så vidt de kan brukes i skytevåpen som er nevnt i § 5.

Kongen kan bestemme at lovens regler helt eller delvis også skal gjelde for andre våpendeler.

§ 3

Med ammunisjon forstås i denne lov:

- a) patroner bestående av prosjektil, hylse, drivladning og tennmiddel.
- b) prosjektiler av enhver art bestemt for utskyting eller utsending ved de i § 1 nevnte skytevåpen,
- c) hylser når de er forsynt med ladning eller tennmiddel,
- d) håndgranater, bomber, raketter, miner o.l.
- e) lys-, brann-, gift- og tåregassbokser,
- f) gift- og tåregasser til bruk i de § 1 nevnte skytevåpen eller i ammunisjon som nevnt i denne paragrafs bokstaver a, b, d og e.

§ 4

Denne lov gjelder ikke for skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon som er bestemt for eller tilhører Forsvaret eller politiet. Heller ikke gjelder loven for ammunisjon som er bestemt for eller tilhører Sprengstoffinspeksjonen. Kongen fastsetter de bestemmelser som skal gjelde for Forsvarets anvendelse av ammunisjon.

§ 5

For så vidt ikke annet er bestemt i eller i medhold av denne lov, gjelder loven ikke for:

- a) apparater for slakting, signalpistoler og andre innretninger for signalgivning, rednings- og harpungeværer når de av vedkommende departement finnes utelukkende egnet for det oppgitte formål,
- b) deler av våpen som er nevnt i denne paragraf, dog ikke innstikningspiper som kan brukes i disse skytevåpen,
- c) ammunisjon som utelukkende kan nyttes i de skytevåpen som er nevnt i denne paragraf.

Departementet kan bestemme i hvilken utstrekning loven skal gjelde for luft- og fjærgeværer og luft- og fjærpistoler.

§ 6

Kongen kan helt eller delvis gjøre unntak fra loven eller enkelte av dens regler for andre arter av skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon enn de som er nevnt i § 5.

§ 6 a

Kongen kan bestemme at det skal være forbudt å importere, omsette eller eie enkelte typer våpen eller ammunisjon, herunder våpen eller lignende som ikke faller inn under § 1.

Kapittel II. Erverv m.v. av våpen og våpendeler

§ 7

Den som vil kjøpe eller på annen måte erverve skytevåpen eller våpendeler, må ha tillatelse fra politimesteren.

Tillatelse gis av politimesteren på søkerens bosted eller - hvis søkeren ikke har bopel i riket - av politimesteren på oppholdsstedet.

Tillatelse kan bare gis edruelige og pålitelige personer som har behov eller annen rimelig grunn for å ha skytevåpen, og som ikke av særlige grunner kan ansees som uskikket til det.

Tillatelse kan ikke gis til person under 18 år. Unntak kan i særskilte tilfeller gjøres for person under 18 år men over 16 år, der våpen kan oppbevares av verge eller annen person som fyller de alminnelige krav til tillatelse. Tillatelse til å erverve revolver eller pistol eller til deler av slike våpen gis ikke til personer under 21 år. Kongen kan også fastsette høyere aldersgrense for andre arter skytevåpen og våpendeler, likevel ikke over 21 år. Erverves skytevåpen eller våpendeler ved arv, kan vedkommende politimester dispensere fra aldersgrensebestemmelsene på de vilkår han finner nødvendig i hvert enkelt tilfelle.

Søknad fra umyndig må være tiltrådt av verje.

Kongen kan gi forskrifter om skytterorganisasjoners og andre juridiske personers erverv av skytevåpen og våpendeler.

§ 8

Enhver som vil eie eller inneha skytevåpen, skal ha tillatelse fra politimesteren (våpenkort). Bestemmelsene i § 7 annet-sjette ledd gjelder tilsvarende. For tillatelsen kan det settes som vilkår at adgangen etter § 11 til å overlate våpenet til andre ikke skal gjelde.

Når særlige forhold tilsier det kan tillatelse gis for et bestemt tidsrom.

Den som vil foreta en vesentlig endring av et skytevåpens karakter eller beskaffenhet, eller som eier eller innehar skytevåpen som er vesentlig endret, må ha tillatelse fra politimesteren. Dette gjelder også skytevåpen som er nevnt i § 5.

§ 9

Våpenkort eller utlånserklæring skal på forlangende av politiet vises frem for kontroll. Våpeninnehaveren skal alltid ha med seg våpenkort eller utlånserklæring når han bærer eller fører med seg skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon. Har han ikke kort eller utlånserklæring på seg under kontroll, skal politiet ta skytevåpenet, våpendeler eller ammunisjon i forvaring inntil kort eller erklæring er forevist, med mindre politiet finner det ubetenkelig å la vedkommende ha skytevåpenet, våpendeler eller ammunisjon hos seg.

§ 10

Politimesteren skal tilbakekalle våpenkort hvis innehaveren ikke er edruelig og pålitelig eller dersom han av særlige grunner kan anses som uskikket til å ha skytevåpen.

Våpenkort kan tilbakekalles også hvis innehaveren ikke lenger har behov for eller annen rimelig grunn til å ha skytevåpen.

Kongen kan fastsette regler om tilbakekall av våpenkort når innehaver p.g.a. sykdom, alder eller lignende ikke lenger kan antas å være i stand til å sørge for en sikker oppbevaring eller bruk av våpen eller våpendeler.

Blir våpenkort tilbakekalt etter første eller annet ledd, skal kortet og i tilfelle skytevåpenet straks innleveres til politimesteren. Denne kan beslutte at også våpendeler skal innleveres. Tilhører gjenstandene en annen enn innehaveren, skal de utleveres eieren, og ellers avhendes. Har slik avhendelse ikke funnet sted innen 3 måneder fra tilbakekallingen til en som har tillatelse etter § 7, skal politimesteren selge gjenstandene for eierens regning. Hvis salget ikke skjer ved offentlig auksjon, skal gjenstandene så vidt mulig takseres på betryggende måte.

Politiet kan beslutte innlevering av våpen, våpendeler eller ammunisjon dersom det er gitt forhåndsvarsel om tilbakekall av våpenkort.

Under de vilkår som er nevnt i første ledd, kan politimesteren beslutte at den som eier eller innehar skytevåpen som nevnt i § 5 eller deler av slike våpen, skal innlevere disse. Med gjenstandene forholdes som bestemt i fjerde ledd.

Blir våpenkort tilbakekalt etter første ledd eller skytevåpen eller våpendeler besluttet innlevert etter sjette ledd, kan politimesteren nedlegge forbud mot at vedkommende framtidig eier eller innehar skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon som nevnt i § 5.

§ 11

Dersom det ikke er satt vilkår som nevnt i § 8 første ledd tredje punktum, kan den som har våpenkort overlate våpenet til en annen person i inntil 4 uker. Revolver eller pistol kan dog aldri overlates til andre med mindre Kongen har bestemt noe annet.

Mottakeren må fylle vilkårene om minstealder etter § 7 fjerde ledd. Er han umyndig må verjen samtykke. Våpenet må ikke overlates til noen som har fått sitt våpenkort tilbakekalt i medhold av § 10 første ledd, eller som i medhold av § 10 syvende ledd, eller § 15 er blitt forbudt å eie eller inneha våpen som nevnt i § 5, eller som for øvrig må antas å være uskikket til å inneha våpenet.

Den som overlater våpenet, skal gi mottakeren skriftlig bevitnelse med opplysning om til hvilket bruk og for hvilken tid våpenet er overlatt. Denne bevitnelse trer i stedet for våpenkort. Bestemmelsene i § 9 første ledd får tilsvarende anvendelse.

Regler om minstealder og skriftlig bevitnelse gjelder ikke hvis våpenet bare blir brukt i nærvær av og under direkte tilsyn av den som har våpenkortet.

Til den som selv har våpenkort eller som har fått overlatt skytevåpen med hjemmel i denne paragraf, kan våpendeler til vedkommende våpen overlates i inntil 4 uker.

Kongen kan gi særlige regler om transport av skytevåpen og våpendeler. Det samme gjelder for behandling og bruk av skytevåpen og våpendeler som tilvirker, forhandler eller reparatør innehar i forbindelse med sin virksomhet, eller som bedrifter, skytterorganisasjoner og andre juridiske personer har for utlån til sitt personale eller sine medlemmer.

§ 12

På annen måte enn bestemt i § 11 må skytevåpen eller våpendeler ikke overlates til noen som ikke har tillatelse som nevnt i § 7.

Kapittel III. Erverv m.v. av ammunisjon

§ 13

Den som vil kjøpe eller på annen måte erverve ammunisjon, må ha tillatelse fra politiet. Tillatelse gis av politiet på søkerens bosted eller - hvis søkeren ikke har bopel i riket - av politiet på oppholdsstedet. Vedkommende departement kan bestemme at tillatelse for visse slags ammunisjon kan gis av politiet andre steder. Bestemmelsene i § 7 tredje og fjerde ledd får tilsvarende anvendelse. Kongen kan gi forskrifter om juridiske personers erverv av ammunisjon.

Tillatelsen må omfatte et bestemt kvantum og kan ikke gjøres gjeldende for lengre tid enn 3 måneder.

Kongen kan gi særlige regler om skytterorganisasjoners formidling av ammunisjonskjøp for sine medlemmer.

Den som etter lov om eksplosive varer § 16 første ledd har tillatelse til å tilvirke eksplosiv vare for salg, kan uten tillatelse kjøpe ammunisjon som trengs til tilvirkingen, derunder til tilvirking som nevnt i lovens § 18 første ledd, samt ammunisjon av samme art som den tilvirkingstillatelsen omfatter.

Likeså kan den som har tillatelse til å tilvirke eksplosiv vare etter nevnte lovs § 17 uten tillatelse kjøpe ammunisjon som trengs til tilvirkingen.

§ 14

Til den som har våpenkort eller som har fått overlatt skytevåpen i medhold av § 11, kan ammunisjon til vedkommende våpen overlates i rimelige mengder. Denne bestemmelse gjelder likevel ikke omsetning av ammunisjon i næring, hvis ikke vedkommende næringsdrivende selv har overlatt våpenet i medhold av regler etter § 11, siste ledd.

For øvrig må ammunisjon ikke overlates til noen som ikke har tillatelse som nevnt i § 13 eller som ikke etter samme paragraf kan erverve ammunisjon uten tillatelse.

§ 15

Under vilkår som nevnt i § 10 første ledd kan politimesteren beslutte at ammunisjon, herunder også ammunisjon som nevnt i § 5 bokstav c, skal innleveres. Reglene i § 10 fjerde ledd gjelder tilsvarende. Politimesteren kan dessuten nedlegge forbud mot at vedkommende framtidig eier eller innehar skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon som nevnt i § 5.

Det er ikke tillatt å eie eller inneha ammunisjon som er ervervet i strid med loven.

Kapittel IV. Handel med skytevåpen, våpendeler og ammunisjon

§ 16

Den som vil drive handel med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon, må ha bevilling fra vedkommende departement. Dersom Kongen ikke annet bestemmer, gjelder dette også våpen som er omhandlet i § 5. Søknad om bevilling sendes politimesteren i det distrikt hvor søkeren akter å drive sin virksomhet.

Bevillingen kan begrenses til å gjelde nærmere bestemte arter skytevåpen og ammunisjon og ellers gjøres avhengig av vilkår som fastsettes av vedkommende departement.

Bevillingen skal inneholde opplysning om innehaverens navn og forretningssted, bevillingens omfang og de vilkår som gjelder for utøvelsen.

Den som etter lov om eksplosive varer § 16 første ledd har tillatelse til å tilvirke ammunisjon for salg, kan uten bevilling drive handel med slik ammunisjon av egen eller annens tilvirking som tilvirkingstillatelsen omfatter fra tilvirkingssteder eller fra oppbevaringssted som han har opprettet med tillatelse etter lovens § 22.

§ 17

Bevilling kan bare gis til den som ansees skikket til å drive handel med skytevåpen og ammunisjon. Han må ha forretnings- og lagerlokaler som tilfredsstiller de til enhver tid gjeldende regler om oppbevaring av skytevåpen og ammunisjon.

Gis bevilling til en juridisk person eller til en forretningsdrivende som på grunn av forrettningens størrelse eller andre omstendigheter ikke selv har den direkte daglige ledelse av denne del av virksomheten, kan bevillingen gjøres betinget av at det ved siden av forrettningens ansvarlige leder oppgis en person som blir godkjent som daglig leder.

Kongen kan fastsette særlige regler om forretnings- og lagerlokalenes innredning og utstyr samt hvilke faglige kvalifikasjoner en bevillingsinnehaver eller daglige leder må ha.

§ 18

Er bevillingshaver avgått ved døden eller gått konkurs, kan arvingene eller konkursboet utøve bevillingen inntil 1 år fra dødsfallet eller konkursens åpning. Melding om fortsatt utøvelse av bevillingen og om hvem som skal være daglig leder, må innen 1 måned sendes den myndighet som har gitt bevillingen. Det er et vilkår for fortsatt utøvelse av bevillingen at lederen blir godkjent.

§ 19

Bestemmelsen i § 8 om våpenkort gjelder ikke for skytevåpen som bevillingshaver har for sin virksomhet når de beror på hans lager eller i hans forretning.

Reglene om tillatelse etter §§ 7 og 13, jfr. §§ 12 og 14 annet ledd, gjelder ikke for bevillingshavers kjøp av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon for videresalg. Heller ikke gjelder de nevnte regler ved kjøp av ammunisjon for videresalg som foretas av tilvirker, som går inn under § 16 fjerde ledd. Kjøp som her nevnt skal meldes etter nærmere regler som gis av vedkommende departement.

Kapittel V. Tilvirking av skytevåpen, våpendeler og visse arter ammunisjon

§ 20

Den som vil tilvirke skytevåpen eller våpendeler for salg, må ha bevilling av vedkommende departement. Det samme gjelder den som vil tilvirke for salg ammunisjon som nevnt i § 3 for så vidt ammunisjonen ikke går inn under lov om eksplosive varer. Børsemaker med mesterbrev etter lov om mesterbrev i håndverk og annen næring, trenger ikke bevilling som nevnt i første punktum, men plikter før tilvirkningen tar til å sende melding til vedkommende departement.

§ 21

Den som vil tilvirke skytevåpen eller våpendeler til eget bruk, må ha fylt 18 år og ha tillatelse fra politimesteren i det distrikt hvor han er bosatt. Det samme gjelder den som vil tilvirke til eget bruk ammunisjon som nevnt i § 3 for så vidt ammunisjonen ikke går inn under lov om eksplosive varer.

Bestemmelsene om våpenkort gjelder også for våpen tilvirket i medhold av første ledd.

§ 22

Kongen kan bestemme at skytevåpen og våpendeler som er nevnt i § 5, helt eller delvis skal være undergitt bestemmelsene i dette kapittel. Det samme gjelder for ammunisjon som er nevnt i § 5, for så vidt ammunisjonen ikke går inn under lov om eksplosive varer.

Kapittel VI. Innførsel og utførsel av våpen, våpendeler og ammunisjon

§ 23

Den som vil innføre eller utføre skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon, må ha tillatelse fra vedkommende departement.

Tillatelsen skal angi varens art og mengde og gjelde for et bestemt tidsrom. Fristen kan etter søknad forlenges.

Kongen kan nedlegge forbud mot å innføre eller utføre våpen eller liknende som ikke faller inn under § 1.

§ 24

Innførselstillatelse kan bare gis den som har bevilling til å drive handel med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon eller som kan drive handel med ammunisjon etter § 16 fjerde ledd. Innførselstillatelse kan også gis den som kan tilvirke skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon etter § 20 og den som etter lov om eksplosive varer § 17 eller § 18 annet ledd kan tilvirke ammunisjon til forsøk.

Gjelder det innførsel bare til eget bruk, kan tillatelse likevel gis den som fyller vilkårene etter § 7 eller § 13.

Bestemmelsene om våpenkort gjelder også for våpen innført i medhold av annet ledd.

§ 25

Kongen kan gi særlige regler for inn- og utførsel når det gjelder skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon som:

- a) norsk borger bringer med ved ut- og innreise i forbindelse med midlertidig opphold i utlandet.
- b) norsk fangstekspedisjon bringer til og fra fangstfelter utenfor norsk territorialfarvann.
- c) utenlandsk borger bringer med ved inn- og utreise i forbindelse med midlertidig opphold i landet.

§ 26

Kongen kan bestemme at skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon som er nevnt i § 5, helt eller delvis skal være undergitt bestemmelsene i dette kapittel.

Kapittel VII. Forskjellige bestemmelser

§ 27

Kongen kan treffe bestemmelse om kvalitetskontroll av skytevåpen og våpendeler. Det samme gjelder for ammunisjon som nevnt i § 3 for så vidt ammunisjonen ikke går inn under loven om eksplosive varer.

Skytevåpen, våpendeler og ammunisjon som er nevnt i § 5, kan besluttes underlagt kontrollen.

Skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon som ikke blir godkjent ved kontrollen kan kontrollmyndigheten om nødvendig gjøre varig ubrukbare eller tilintetgjøre.

§ 27 a

Skytevåpen eller en vital våpendel, samt ammunisjon, skal oppbevares forsvarlig nedlåst. Kongen fastsetter nærmere regler for oppbevaring. Slike regler kan også gjelde for skytevåpen, våpendeler og ammunisjon som nevnt i § 5.

Politiet kan foreta kontroll med oppbevaringen hos den som har skytevåpen, våpendeler og ammunisjon. Hos private kan slik kontroll bare gjennomføres etter forhåndsvarsel.

27 b

Skytevåpen skal under transport være tømt for ammunisjon og sikret mot at det kommer på avveie. Våpenet skal normalt være tildekket.

Skytevåpen må ikke uten aktverdig grunn bæres på offentlig sted.

§ 28

Kongen kan fastsette regler for kontroll med og godkjenning av skytebaner, herunder hvorledes en skytebane skal anlegges og utstyres.

Hvis en skytebane ikke tilfredsstillende de krav som er fastsatt med hjemmel i første ledd, kan politimesteren forby bruken av den.

§ 29

Ingen må overdra eller overlate skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon til person under 18 år uten særskilt samtykke fra vedkommende politimester. Slikt samtykke kan ikke gis når vedkommende er under 16 år.

Bestemmelsen i første ledd er ikke til hinder for at slike gjenstander, uten særskilt samtykke fra vedkommende politimester, overlates person under 18 år til kortvarig bruk under forsvarlig tilsyn, forutsatt at foreldrene eller den som har omsorgen for vedkommende samtykker i det. Bestemmelsen i første ledd er heller ikke til hinder for at slik person under 18 år i egenskap av ansatt gis befattning med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon, når de etter omstendighetene rimelige forsiktighetsregler blir iaktatt.

Innehar person under 18 år skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon uten å ha særskilt samtykke fra vedkommende politimester eller uten å være under forsvarlig tilsyn, kan politiet ta gjenstandene i forvaring. Gjenstandene utleveres etter anmodning av eieren eller - hvis dette er vedkommende person selv - av foreldrene eller den som har omsorgen for vedkommende. Er gjenstan-

dene ikke forlangt utlevert innen 1 år, kan politiet bestemme at de skal selges for eierens regning eller tilintetgjøres.

Bestemmelsen i denne paragraf gjelder også skytevåpen, våpendeler og ammunisjon som er nevnt i § 5.

Kongen kan beslutte at bestemmelsene i denne paragraf skal gjelde for våpen eller liknende som ikke faller inn under § 1.

§ 30

Vedtak som etter denne lov er truffet av politimesteren, kan påklages til vedkommende departement.

Er vedtaket truffet av lensmannen, kan det påklages til politimesteren, hvis avgjørelse kan påklages videre til departementet.

§ 31

Kongen kan gi nærmere forskrifter til gjennomføring og utfylling av reglene i denne lov.

Kongen kan fastsette gebyr for bevilling til handel med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon. Det samme gjelder for inn- og utførselstillatelser og kvalitetskontroll samt for tillatelse til erverv av skytevåpen og våpendeler.

Kongen kan gi bestemmelser om at eier eller innehaver skal betale utgiftene med å få skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon tilintetgjort eller gjort ubrukbare.

§ 32

Med de endringer Kongen bestemmer av hensyn til de stedlige forhold, gjelder denne lov også for Svalbard.

For forsendelser av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon mellom Norge og Svalbard kan Kongen fastsette særlige regler uavhengig av bestemmelsene i denne lovs kapittel VI.

Kapittel VIII. Straff, inndragning m.v.

§ 33

Den som forsettlig eller grovt uaktsomt overtrer bestemmelser gitt i eller i medhold av denne lov, straffes med bøter eller fengsel i inntil 3 måneder, hvis ikke overtredelsen rammes av et strengere straffebud. Gjelder overtredelsen § 27 b annet ledd eller ulovlig innføring, avhendelse eller erverv av skytevåpen eller ammunisjon, kan bøter eller fengsel i inntil 2 år anvendes.

Er overtredelse som nevnt i første ledd annet punktum grov, kan bøter eller fengsel i inntil 4 år anvendes. Ved avgjørelsen av om overtredelsen er grov, skal det særlig legges vekt på hva slags og hvor mange våpen overtredelsen gjelder eller om handlingen av andre grunner er av særlig farlig eller samfunnskadelig art.

Medvirkning straffes på samme måte.

§ 34

(Opphevet ved lov 26 jan 1973 nr. 2.)

§ 35

Bevilling gitt i medhold av lovens kapitel IV eller V kan kalles tilbake av den myndighet som har gitt den, hvis innehaveren ikke lenger fyller vilkårene for å få bevilling, eller hvis han overtrer de regler som gjelder for utøvelsen av bevillingen.

Kapittel IX. Ikrafttredelses- og overgangsbestemmelser

§ 36

Denne lov trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

Fra samme tid oppheves: - - - -

Kongen kan gi regler om:

1. i hvilken utstrekning og innen hvilken frist de som ved lovens ikrafttreden innehar autorisasjoner eller tillatelser gitt i medhold av lov av 28. juni 1927, må søke ny bevilling eller tillatelse i henhold til denne lov.
2. på hvilken måte og innen hvilken frist de som ved lovens ikrafttreden eier eller innehar skytevåpen, skal gi melding om dette og i tilfelle søke om tillatelse etter § 8, og om de nærmere vilkår for å gi tillatelse i disse tilfelle samt om hva som skal gjøres med våpnet dersom søknad om slik tillatelse ikke blir sendt eller blir avslått.

